

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
U P R A V N O
S O D I Š Č E**

sodba I U 928/2009

Sodišče: Upravno sodišče

Oddelek: Upravni oddelek

ECLI: ECLI:SI:UPRS:2010:I.U.928.2009

Evidenčna številka: UL0003309

Datum odločbe: 08.06.2010

Senat, sodnik posameznik:

Področje: DAVKI

Institut: trošarina - nezakonit vnos trošarinskih izdelkov - plačnik trošarine - solidarna odgovornost - režim odloga plačila trošarine - trošarinski dokument

Zveza: ZTro člen 16, 17

Jedro

Pravna podlaga za naložitev plačila trošarine je v 17. členu ZTro. Navedene določbe zavezujejo prav vsakogar, ki ima kakršnokoli povezavo s trošarinskimi izdelki. Plačnik trošarine je tudi oseba, ki kupi trošarinske izdelke v smislu 16. člena ZTro. Solidarna odgovornost iz 4. odstavka 17. člena ZTro, po katerem je v primeru, če je v skladu s tem členom več oseb odgovornih za plačilo trošarine, odgovarjajo za plačilo trošarine solidarno.

Izrek

Tožba se zavrne.

Zahtevek tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka se zavrne.

Obrazložitev

Z izpodbijano odločbo je prvostopni organ določil trošarinski dolg za 436.512 litrov plinskega olja za pogonski namen iz tarifne oznake KN 2710 19 41 v višini 149.982,95 EUR (točka 1 izreka), ki sta ga kot solidarna dolžnika dolžna plačati a) A. k.d. in b) B. d.o.o. (točka 2 izreka), v roku 30 dni od vročitve, sicer bo opravljena prisilna izterjava (točka 3 izreka), s tem, da bo o stroških postopka izdan poseben sklep in da pritožba ne zadrži izvršitve (točki 4. in 5. izreka). Iz obrazložitve je razvidno, da je prvostopni organ uvedel postopek trošarinskega nadzora nad pravilnim izvajanjem trošarinskih predpisov, obračunavanjem in

plačevanjem trošarine za energente pri družbah A. k.d. in B. d.o.o., na podlagi 1. odstavka 130. člena Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 117/06, v nadaljevanju ZDavP-2), zaradi kršitve trošarinskih predpisov, ki jih dokazuje dokumentacija, ki je bila pridobljena v carinski preiskavi, v okviru katere so nemški carinski organi posredovali kopije trošarinskih dokumentov (TD), št. 2 oziroma 3 za 14 pošiljk plinskega olja za pogonski namen (D2) za obdobje marec, april, maj in junij 2005. Ugotovitve trošarinskega nadzora so navedene v zapisniku o trošarinskem nadzoru z dne 16. 2.2007, zoper katerega je tožnik podal pripombe. Zakonitemu zastopniku družbe A. k.d., C.C. je bil zapisnik vložen v poštni predalček (2. odstavek 95. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, Uradni list RS, št. 24/2006-Uradno prečiščeno besedilo, v nadaljevanju ZUP) in ni podal nobenih pripomb.

Iz obrazložitve prvostopne odločbe izhaja, da je v postopku trošarinskega nadzora carinski organ obravnaval 14 pošiljk trošarinskih plinskega olja za pogonski namen (D2), ki so bile od 1. 3. 2005 do 30. 6. 2005 vnesene v Republiko Slovenijo iz druge države članice Evropske skupnosti (Nemčije), od koder so bile odpremljene v režimu odloga plačila trošarine in jih je spremljal TD, ki ga je izdal pošiljatelj mineralnih olj v Nemčiji, in trošarina v Nemčiji ni bila plačana, niti ni bila plačana v Republiki Sloveniji (strani 6. do 20. izpodbijane odločbe). Prvostopni organ se sklicuje na določbe Zakona o trošarinah (Uradni list RS, št. 103/04, ZTro-UPB2 in spremembe, v nadaljevanju ZTro) in sicer 5. točko 4. člena, 2. točko 2. odstavka in 4. odstavek 7. člena, 8. člen, 9. člen, 1. in 2. odstavka 29.a člena, 33. člen, 34. člen, 63. člen in 64. člen ZTro, ki jih citira, ter na določbe Pravilnika o izvajanju Zakona o trošarinah (Uradni list RS, št. 49/04, v nadaljevanju Pravilnik). V skladu s 3. alineo 1. odstavka 5. člena Pravilnika je prejemnik dolžan izvod št. 3 TD predložiti v potrditev svojemu nadzornemu organu in ga nato vrniti pošiljatelju.

Prvostopni organ navaja, da družba A. k.d. v času prejema spornih pošiljk ni imela veljavnega dovoljenja za vnos plinskega olja za pogonski namen (D2) v odlogu plačila trošarine, niti ni imela dovoljenja pooblaščenega prejemnika ali dovoljenja za trošarinsko skladišče, na podlagi katerega bi lahko prejela trošarinske izdelke pod režimom odloga plačila trošarine in se je pri dobavitelju v Nemčiji lažno izkazovala kot imetnik trošarinskega dovoljenja, ki sme prejemati trošarinske izdelke v režimu odloga plačila trošarine iz druge države članice s predložitvijo neresnične številke za trošarine. V polju 4 TD je navedena prirejena številka prejemnika, ki jo je pošiljatelj vpisoval v polje 4 TD, ki je namenjeno vpisovanju identifikacijske številke za trošarine oseb, ki lahko prejema trošarinske izdelke v režimu odloga plačila trošarine in je vpisana za trošarino prirejena davčna številka družbe A. k.d..

Prvostopni organ ugotavlja, da je navedena družba nezakonito vnašala trošarinske izdelke iz druge države članice, saj lahko v režimu odloga plačila trošarine prejema trošarinske izdelke iz druge države članice le osebe iz 2. točke 2. odstavka 7. člena ZTro (imetnik trošarinskega dovoljenja, pooblaščen prejemnik, nepooblaščen prejemnik). Iz evidenc vzpostavljenih po 35. členu ZCS je razvidno, da navedena družba ni predlagala carinskemu organu sporni TD v potrditev, niti ni vlagala obračunov trošarine za navedeno pošiljko mineralnih olj. V skladu s 4. odstavkom 7. člena ZTro mora gibanje trošarinskih izdelkov spremljati TD, ki ga opredeljuje 8. člen ZTro in ki mora biti izstavljen v petih izvodih, od katerega en izvod obdrži pošiljatelj; en izvod spremlja blago in je za prejemnika; en izvod spremlja blago in ga prejemnik potrjenega vrne pošiljatelju oziroma carinskemu organu; en izvod spremlja blago in je namenjen nadzornemu organu namembnega območja oziroma namembne države članice in en izvod je namenjen nadzornemu organu odpremnega območja.

Prejemnik trošarinskih izdelkov, ki se gibljejo v režimu odloga plačila trošarine, mora potrditi prejem trošarinskih izdelkov na priloženem TD in vrniti potrjen tretji izvod TD pošiljatelju (9. člen ZTro). Po 2. odstavku 9. člena ZTro prejemnik trošarinskih izdelkov potrdi prejem pošiljke, tako da na trošarinskem

dokumentu navede datum in kraj prevzema trošarinskih izdelkov ter podpiše izvod TD, ki ga vrne pošiljatelju oziroma carinskemu organu. V skladu s 3. odstavkom istega člena mora prejemnik, preden vrne potrjen izvod TD pošiljatelju, le-tega predložiti v potrditev svojemu nadzornemu carinskemu organu (3. alineja 1. odstavka 5. člena Pravilnika). Vsebina in oblika TD mora ustrezati obrazcu v skladu z Uredbo Komisije 2719/29 z dne 11. 9. 1992. Oblika in vsebina je torej enotna, ki je skupaj z navodili za izpolnjevanje TD objavljen Prilogi 1 Pravilnika. Po 3. točki 1. odstavka 16. člena ZTro nastane obveznost za plačilo trošarine tudi takrat, ko so trošarinski izdelki nezakonito vneseni v Slovenijo iz države članice, razen v primeru, da fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti v zvezi s trošarinskimi izdelki dokaže, da je trošarinske izdelke pridobila v dobri veri.

V skladu s 6. točko 3. odstavka 17. člena ZTro je poleg osebe iz 1. in 2. odstavka tega člena, plačnik trošarine tudi oseba, ki nezakonito proizvede, uvozi, vnese iz druge države članice, prevaža, proda ali kupi trošarinske izdelke v smislu 16. člena ZTro Če je v skladu s tem členom več oseb odgovornih za plačilo trošarine, odgovarjajo za plačilo solidarno. Prvostopni organ navaja, da je v postopku trošarinskega nadzora pregledal izvode številka 3 TD, kjer je kot prejemnik plinskega olja za pogonski namen navedena družba A. k.d..

Z namenom prikritja dejanskega toka blaga, se je v verigo preprodaje vključila družba D. k.d., ki je na prejemnika B. d.o.o. izdala račune. Družba B. d.o.o. je nato s prejemnim listom (običajno z istim datumom) prevzela blago. Prevoz je za 10 pošiljk opravila družba B. d.o.o., kar je razvidno iz polja 9 TD oz. v 4 primerih družba E. d.o.o.. Prevoznik je pošiljko prevzel v Neustadtu, kar je razvidno iz polja 23 CMR. Kupec družba B. d.o.o. je prevzela blago (polje 24 CMR) in ga evidentirala v svojih poslovnih knjigah (prejemni listi), čeprav je fakturiranje potekalo drugače.

Vseh 14 pošiljk olja za pogonski namen je bilo poslano v odlogu plačila trošarine, spremljali so jih TD, ki so jih izdala pošiljatelj plinskega olja za pogonski namen v Nemčiji F. in G.. Trošarina v Nemčiji za omenjene pošiljke ni bila plačana.

Prvostopni organ je pripombe tožnika na zapisnik kot neutemeljene zavrnil. Zavrača vse očitke glede kršitve načela kontradiktornosti in izvedbe trošarinskega nadzora, ki se je opravil v skladu z Zakonom o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 117/06, v nadaljevanju ZDavP-2) in Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS; št. 80/99 in spremembe, dalje ZUP). Stranki je bila dana možnost, da sodeluje v postopku, da poda pripombe, zaslišanja raznih oseb, po mnenju prvostopnega organa, ne bi vplivali na drugačno odločitev. V obravnavanem primeru se ne ugotavlja veljavnost TD, temveč so to dokazila, na podlagi katerih je bila ugotovljena odprema spornih pošiljk. Ne gre za uporabo procesne zakonodaje druge države, saj sta bili nepravilnost in nezakonito ravnanje storjeni na ozemlju Republike Slovenije, zato je treba uporabiti ZTro. Ne ugotavljajo se v tem postopku nepravilnosti, ki naj bi bile storjene s strani pošiljatelja v Nemčiji. Obveznost za plačilo trošarine je nastala v Republiki Sloveniji (3. točka 1. odstavka 16. člena ZTro). Ne gre za ugotavljanje nepravilnosti med prevozom med državami članicami, in tudi ne gre za gibanje trošarinskih izdelkov s plačano trošarino. V tem primeru bi se v skladu z 2. odstavkom 10. člena ZTro uporabil poenostavljeni TD.

Glede očitka, da ZTro ne opredeljuje nezakonitega vnosa, prvostopni organ pojasni, da ZTro eksplicitno predpisuje zakonite oblike in načine vnosa mineralnih olj. Družba A. k.d. ni razpolagala ob vnosu mineralnih olj z nobeno zakonsko veljavno obliko dovoljenja, ter je zato sporne pošiljke vnesla v Republiko Slovenijo nezakonito. Očitke glede neopravljene glavne obravnave prvostopni organ zavrne, saj ne gre za stranke z nasprotujočimi se interesi.

Pritožbeni organ se z odločitvijo prvostopnega organa strinja in sledi obrazložitvi prvostopne odločbe (2.

odstavek 254. člena ZUP). Družba A. k.d. se je lažno izkazovala za imetnico trošarinskega dovoljenja in ni bila vpisana v bazo SEED. Tudi ni predpisano, da mora tuji pošiljatelj v tej bazi obvezno preverjati podatke. Tudi ni pomembno v tem postopku, kdo je dobavitelju posredoval identifikacijsko številko, bistvo je, da je izvod 3T D bil potrjen s strani A. k.d. H. d.o.o. kot prejemnika v Republiki Sloveniji. Potrjen izvod ni bil potrjen pri nadzornem carinskem organu in na ta način pa je prišlo do nezakonitega vnosa trošarinskih izdelkov v RS. Iz TD, izvod 2 je razvidno, da je blago prispelo v namembni kraj v Republiki Sloveniji in je njegov prejem potrjen s strani tožnika kot kupca in dejanskega prejemnika, kar dokazujejo izjave tožnikovega zakonitega zastopnika kot ostali dokumenti (CMR, tožnikovi prejemni listi, potni nalogi, računi družbe E.). Trošarinska obveznost nastane, ko so trošarinski izdelki vneseni z ozemlja drugih držav članic v Republiko Slovenijo (3. točka 1. odstavka 5. člena ZTro), po 3. točki 1. odstavka 16. člena ZTro nastane obveznost za plačilo trošarine tudi takrat, ko so trošarinski izdelki nezakonito vneseni v Republiko Slovenijo.

Tožnikovo zahtevo, da bi bilo treba neposredno uporabiti Direktivo Sveta 92/12/EGS z dne 25. 12. 1992 s spremembami pritožbeni organ zavrača. Pri tem se sklicuje na predlog Zakona o trošarinah (Poročevalec št. 20 z dne 8. maja 1998), iz katerega izhaja, da je bila pri oblikovanju besedila upoštevana t. i. splošna smernica 92/12/EEC (Poročevalec št. 34 z dne 24. 3. 2004) glede gibanja trošarinskih izdelkov nastanka obveznosti plačila trošarine, ter da je ureditev obdavčenja trošarinskih izdelkov s trošarinami v Republiki Sloveniji usklajeno z načeli, ki jih določajo evropski predpisi, tako pa izhaja tudi iz spremembe ZTro-F, ki sicer še ne velja.

Kot neutemeljene zavrne tožnikove zahteve po uporabi določb Carinskega zakonika skupnosti oziroma Carinskega zakona RS, ki se ne uporablja od vstopa Slovenije v EU. Sporno plinsko olje za pogonski namen ni carinsko, ampak skupnostno blago in ni predmet uvoznih postopkov. Pritožbeni organ očitke tožnika, da je kršen sistem jamstva, ki velja po vsej Skupnosti v smislu navedene Direktive in očitke glede napačne uporabe ZTro glede plačnika trošarine, zavrača.

V obravnavanem primeru ne gre več za gibanje trošarinskega izdelka in iz tega izhajajoča tveganja v smislu 3. odstavka 15. člena Direktive, kot navaja tožnik in s tem za solidarno zavezanost pošiljatelja. Ne gre za situacijo, kot jo prikazuje tožnik, saj se nepravilnosti niso zgodile med premikanjem blaga pod režimom odloga plačila trošarine do prejemnika, temveč pri prejemniku in pri tožniku kot kupcu, ki je nezakonito vneseno plinsko olje za pogonski namen kupil in ga dejansko tudi prejel. Zato ni podlage za poseganje po jamstvu imetnika odpremnega trošarinskega skladišča, saj se je ta razbremenil odgovornosti, ko je prejemnik prevzel pošiljko in to potrdil na TD. Zato je pravilna uporaba 16. člena ZTro, plačnike trošarine pa je potrebno poiskati z uporabo 17. člena ZTro.

Tožnik svoje odgovornosti ne more prevaliti na tujega odpošiljatelja oziroma drugo družbo v drugi državi, saj tožniku ni uspelo dokazati bistvenega, da je bila za sporno pošiljko plinskega olja za pogonski namen trošarina plačana. Pritožbene ugovore glede potrjevanja spornega TD s strani slovenskih carinskih organov zavrne z obrazložitvijo, da TD ni bil predložen carinskemu organu, kar izhaja iz navedenih evidenc in pritožbeni organ nima razloge dvomiti v te ugotovitve. Ne držijo niti tožnikove pavšalne navedbe, da naj bi slovenske carinske organe tuji pošiljatelj preko elektronskih povezav neposredno seznanil s prejemom sporne pošiljke iz Nemčije. Sistem za izmenjavo trošarinskih podatkov (SEED) pa ne vsebuje podatkov za konkretno pošiljko trošarinskih izdelkov, ki se gibljejo znotraj ES. Predhodna izvedba kazenska postopka ni potrebna, ker se nezakonita ravnanja in nezakonit vnos s trošarinskimi izdelki ugotavlja glede na določbe ZTro in ne kazenskega zakonika. Neutemeljene pa so tudi trditve tožnika glede potrebe po ugotavljanju njegovega subjektivnega odnosa do nezakonitih ravnanj prejemnika, saj v zadevi ni sporno, da je bil tožnik v obravnavanem primeru kupec in dejanski prejemnik zadevnega trošarinskega blaga, poleg tega je v večini

primerov sam prevažal blago, bil seznanjen z vsebino TD in vedel, da gre za poseben postopek odloga plačila trošarine za trošarinsko blago, ki ga je direktno prepeljal do svojih skladiščnih prostorov v Republiki Sloveniji, čeprav je bil kraj dostave naveden sedež družbe A. k.d. in je bilo nesporno ugotovljeno, da trošarina ni bila plačana in da je bilo mineralno olje sproščeno v porabo v Republiki Sloveniji.

Posel je tekel tako, da se je blago verižno prodajalo in je bilo istega dne (v nekaterih primerih naslednjega dne), ko je bilo prevzeto v Nemčiji, prepeljano do tožnika in potrjeno prevzeto s strani tožnika, tožniku pa je bil istega dne ali dan kasneje izdan račun za nakup plinskega olja za pogonski namen s strani družbe D. k.d., iz česar je nedvomno lahko sklepal, da je takšno poslovanje vprašljivo.

Tožnik se na dobrovernost tudi ne more sklicevati, saj je v skladu s 3. točko 1. odstavka 16. člena ZTro na dobrovernost lahko sklicuje le fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti, določbe 17. člena ZTro pa pogoja dobrovernosti ne predvidevajo in tudi Direktiva tega ne zahteva. Solidarna odgovornost oseb, odgovornih za plačilo trošarine, pa je predpisana v 4. odstavku tega člena. Pritožbene navedbe, da je ob plačilu računa za blago plačal tudi trošarino pritožbeni organ zavrne. Cena na računu, ki ga je prejel tožnik, je le vrednost blaga. Ker trošarina ob sprostitvi v uporabo v Sloveniji ni bila plačana, zato je tudi očitke o dvakratnem plačilu trošarine za sporno pošiljko neutemeljen, kako pa je potekalo fakturiranje blaga in med katerimi pravnimi osebami v tem postopku ni pomembno. Pomembno je gibanje trošarinskega izdelka, finančni tok je v tem postopku nepomemben in morebitnih vmesnih preprodajalcev ni mogoče neposredno povezati z dejanskim tokom nezakonito vnesenega blaga. Pri odločanju, kdo je kupec v smislu 6. točke 3. odstavka 17. člena ZTro je pomemben blagovni tok oz. komu je bilo nezakonito vneseno blago izročeno. Nesporno je izkazano, da je tožnik kupil in dejansko prejel sporno pošiljko in bil tudi v večini primerov njen prevoznik, trošarina pa je *davek* na porabo in temelji na načelu namembnega kraja. Pritožbeni organ očitke glede vodenja ugotovitvenega postopka zavrne kot neutemeljene. Iz istih razlogov kot prvostopni organ zavrne dokazne predloge zaslišanja raznih domačih in tujih fizičnih oseb, v obravnavanem primeru tudi ne gre za udeležbo več strank z nasprotujočimi si interesi.

Tožnik v tožbi izpodbija prvostopno odločbo iz razloga napačne uporabe materialnega prava, kršitev pravil postopka, zmotne in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja in kršitev predpisov, zaradi katerih je izpodbijan akt ničen (razlogi po 1., 2., 3. in 4. točki) 1. odstavka 27. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, v nadaljevanju ZUS-1) ter zaradi kršitev 22. in 25. člena Ustave ter 6. člena EKČP. Tožnik ne more biti solidarni dolжник z družbo A. k.d.. Navaja argumente za in proti stališču, da je družba A. k.d. neplačujoči gospodarski subjekt. Očita, da se v celotnem postopku odločilna dejstva niso ugotovila, tožena stranka je pritegnila k plačilu trošarine dobrovernega kupca. Toženi stranki očita, da je prišlo do lažnega prejema blaga in da istočasno šteje družbo A. k.d. za prejemnika blaga. Tožena stranka uvaja objektivno odgovornost za solidarno plačilo trošarine pravnega subjekta, ki v ničemer ni kršil zakonodaje. Očita, da izpodbijana sodba sploh nima razlogov o odločilnih dejstvih. Naštevava vprašanja, ki bi jih bilo treba postaviti direktorju družb odpremnih skladišč v Nemčiji in C.C. ter direktorju GCU. Očita kršitev ustavne pravice do argumentirane sodbe in odločbe, vprašanje opredelitve pojma "nezakonit vnos", očita bistveno kršitev pravil postopka, saj je tožena stranka zavrnila izterjavo trošarine iz priložene bančne garancije, ki jo je imela na enotnem davčnem območju ES. Sklicuje se na Direktivo Sveta 92/12 EGS z dne 25. 2. 1992 (s spremembami) o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju gibanja in nadzoru takih proizvodov s spremembami. V dokaznem gradivu ni izpovedbe nemškega in avstrijskega pošiljatelja, in je treba ugotoviti, katera oseba je ponaredila listine in na katerem ozemlju, kar bi moralo biti rešeno kot predhodno vprašanje po 147. členu ZUP. Diskutira o opredelitvi pojma nezakonit vnos ter se sprašuje, zakaj carinski organ ne uporabi 3. točke 15. člena Direktive Sveta glede zavarovanja trošarine z jamstvom, ki ga zagotovi imetnik trošarinskega skladišča. Očita, da v izpodbijani odločbi ni navedeno, zakaj so v solidarnostni

verigi izpuščeni ostali kupci in se zastavlja vprašanje, zakaj tožnik mora plačati trošarino dvakrat. Očita carinskemu organu, da neupravičeno dopolnjuje prazne in nedoločljive in nejasne zakonske pojme v škodo dobrovernega kupca. Sodišču predlaga prekinitev postopka in sprožitev pobude za začetek postopka za oceno ustavnosti določb 8., 13., 13.a, 16. in 17. člena ZTro in predlaga vsebino, ki naj jo sodišče uporabi pri tej pobudi s prednostnim obravnavanjem. Sklepno predlaga, da sodišče v sporu polne jurisdikcije po opravljeni glavni obravnavi, izpodbijano odločbo odpravi in ustavi plačila trošarine in odloči o stroških postopka.

V odgovoru na tožbo tožena stranka vztraja pri razlogih izpodbijane odločbe, v kateri je odgovorila na vse pritožbene navedbe. Ostale navedbe v tožbi pa opredeli kot tožbene novote.

Tožba ni utemeljena.

Po mnenju sodišča je izpodbijana odločba pravilna in zakonita, sodišče se strinja z razlogi prvostopnega organa in tožene stranke in jih v izogib ponavljanju posebej ne navaja (2. odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu – Uradni list RS, št. 105/26, v nadaljevanju ZUS). Glede tožbenih ugovorov pa še dodaja:

Po mnenju sodišča so vsa pravno relevantna dejstva pravilno ugotovljena. V obravnavanem primeru je šlo za 14 pošiljk trošarinskih izdelkov, ki so se gibale pod režimom odloga plačila trošarine in sicer od osebe iz družbe države članice (Nemčija) v Slovenijo, ki jo je spremljal trošarinski dokument (TD). Izvod številka 3 TD je bil potrjen s strani prejemnika – družbe A. k.d. in vrnjen tujemu pošiljatelju. Navedena oseba, ki je potrdila prejem trošarinskega blaga, ni imela trošarinskega dovoljenja v Republiki Sloveniji in ni bila pooblaščen oziroma nepooblaščen prejemnik za trošarinsko blago v režimu odloga plačila trošarin. Že iz navedenega izhaja, da na ta način niso bili izpolnjeni pogoji iz 7. člena ZTro. Potrjen izvod TD ni bil predložen potrditvi nadzornemu organu, to je carinskemu uradu, in je tako potrditev prejema blaga s strani prejemnika družbe A. k.d. kot tudi žig in podpis carinskega organa neverodostojen ter je na ta način tudi po prepričanju sodišča prišlo do nezakonitega vnosa navedenih trošarinskih izdelkov - plinskega olja za pogonski namen v Slovenijo iz druge države članice.

Prav tako je bil v postopku nesporno ugotovljen, da za navedeno sporno pošiljko trošarina ni bila plačana in da so bili trošarinski izdelki sproščeni v porabo v Republiki Sloveniji ter da je posel tekel tako, da se je blago verižno preprodajalo in da je bilo običajno istega dne, ko je bilo prevzeto v Nemčiji, prepeljano v skladišče tožnika v Sloveniji. Prejem pošiljke s strani tožnika pa dokazujejo dokumenti, ki se nanje sklicuje prvostopni organ (prevzemnice, potni nalogi, računi ipd). V zadevi pa je nesporno ugotovljeno, da trošarina za navedeno trošarinsko blago ni bila plačana in je nesporno ugotovljena okoliščina, da je tožnik prejemnik navedenega blaga.

Na podlagi tako ugotovljenega dejanskega stanja je po mnenju sodišča prvostopni organ tožnika pravilno zavezal k plačilu trošarine kot kupca nezakonito vnesenega blaga in kot solidarnega dolžnika skupaj s prejemnikom na pravni podlagi 6. točke 3. odstavka 17. člena ZTro v povezavi z 4. odstavkom istega člena. V obravnavanem primeru tudi po mnenju sodišča ni sporno, da je bila nepravilnost storjena na ozemlju Slovenije in da je v Sloveniji prišlo do nezakonite potrditve prejema trošarinskih proizvodov s strani družbe A. k.d., ki za navedeno blago ni plačala trošarine in so bili ti proizvodi na ta način brez plačila trošarine sproščeni v porabo v Republiki Sloveniji. Ob tako ugotovljenem dejanskem stanju so tudi po presoji sodišča izpolnjeni zakonski pogoji, na podlagi katerih je carinski organ zavezal tožnika k plačilu trošarine.

Sodišče tožbene ugovore, da tožnik ni bil seznanjen s poslovanjem prejemnika trošarinskih izdelkov v režimu odloga plačila trošarine in da je ravnal v dobri veri pri svojem poslovanju, zavrača, saj nimajo opore v

dejanskih ugotovitvah, pa tudi sicer dobrovernost ne vpliva na drugačno odločitev (1. odstavek 16. člena ZTro). Neutemeljeni so tožnikovi očitki glede kršitve pravil postopka. Prvostopni organ je pravilno seznanil tožnika z vsemi relevantnimi dejstvi in okoliščinami, ki vplivajo na odločitev. Vsa pravno pomembna dejstva so razvidna iz listin in dokumentacije, ki se nanje sklicuje prvostopni organ, s katerimi je bil tožnik seznanjen, zato tudi po mnenju sodišča zaslišanje predlaganih prič ne morejo vplivati na drugačno odločitev.

V obravnavanem primeru se subjektivni odnos glede nastanka trošarinskega dolga ne presoja, saj za to v obravnavanem primeru ni pravne podlage (3. točka 1. odstavka 16. člena ZTro), zato tožnikove tožbene navedbe, da je posloval v dobri veri in v skladu s poslovnimi običaji na njegovo odgovornost ne morejo vplivati, saj za to v ZTro ni podlage. Pravna podlaga za naložitev plačila trošarine tožniku je v 17. členu ZTro in sicer tako kot pravilno navajata oba organa v 6. točki 3. odstavka 17. člena ZTro kot plačnika trošarine. Navedene določbe zavezujejo prav vsakogar, ki ima kakorkoli povezavo s spornimi trošarinskimi izdelki in je tako po navedeni določbi plačnik trošarine tudi oseba, ki kupi trošarinske izdelke v smislu 16. člena tega zakona, ob osebah, ki nezakonito med drugim, vnese iz druge države članice trošarinske izdelke v smislu 16. člena tega zakona. Solidarna odgovornost pa je razvidna z 4. odstavka 17. člena ZTro, po katerem v primeru, če je v skladu s tem členom več oseb odgovornih za plačilo trošarine, odgovarjajo za plačilo trošarine solidarno. Zato sodišče očitke tožnika, da ne more solidarno odgovarjati za nastal trošarinski dolg, kot neutemeljene zavrača. Tožnik pa z ničemer ni izkazal, da je bila trošarina za trošarinske izdelke plačana, kolikor so tožbeni ugovori enaki pritožbenim, jih zato sodišče, da ne bi prišlo do ponavljanja, iz istih razlogov kot tožene stranka, zavrača.

Po mnenju sodišča je popolno ugotovljeno dejansko stanje, predpise, ki sta jih oba organa navajala, pa tudi sodišče razume na enak način. Določbe ZTro neposredno določajo plačnika trošarine v primeru nepravilnosti, morebitna druga odškodninska odgovornost drugih oseb, ki so pri poslu sodelovale, pa je stvar drugih postopkov in ne obravnavanega in nanj tudi ne vpliva. Tudi sodišče določbo 4. odstavka 17. člena ZTro razume tako kot carinski organ in sicer da lahko med morebitnimi plačniki trošarin iz 3. odstavka 17. člena ZTro, izbere več plačnikov kot solidarnih zavezancev za plačilo trošarine, kot v obravnavanem primeru. Sodišče v navedeni določbi ne vidi protiuustavnosti, kot tudi ne v določbah, ki jih tožnik navaja, zato tudi ni podlage začetek pobude za oceno ustavnosti navedenih določb ZTro in je neutemeljen tudi predlog tožnika za prekinitev postopka na tej podlagi.

Ob okoliščini, da za trošarinsko blago trošarina ni bila plačana in ob ugotovitvah, da je tožnik tudi dejanski kupec in prevzemnik nezakonito vnesenega blaga (kot tudi v večini primerov prevoznik), so brezpredmetni vsi očitki, ki se nanašajo na vmesne dobavitelje.

Sodišče ni sledilo tožnikovemu predlogu za izvedbo javne obravnave, ker po mnenju sodišča izvedba predlaganih dokazov ne bi v ničemer pripomogla k rešitvi tega upravnega spora. Pravno pomembno dejansko stanje pa med strankama ni sporno. Po presoji sodišča so bila vsa pravno pomembna dejstva, ki so potrebna za presajo zakonitosti v tem upravnem sporu izpodbijane odločitve upravnega organa, ugotovljena (59. člen ZUS-1).

Po povedanem je odločitev tožene stranke pravilna in na zakonu utemeljena, tožbeni ugovori pa neutemeljeni, sodišče tudi ni našlo očitanih kršitev Ustave RS kot tudi ne razlogov, zaradi katerih je izpodbijani akt ničen, zato je sodišče tožbo na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo.

Odločitev o stroških temelji na 25. členu ZUS-1.

Datum zadnje spremembe: 29.11.2021